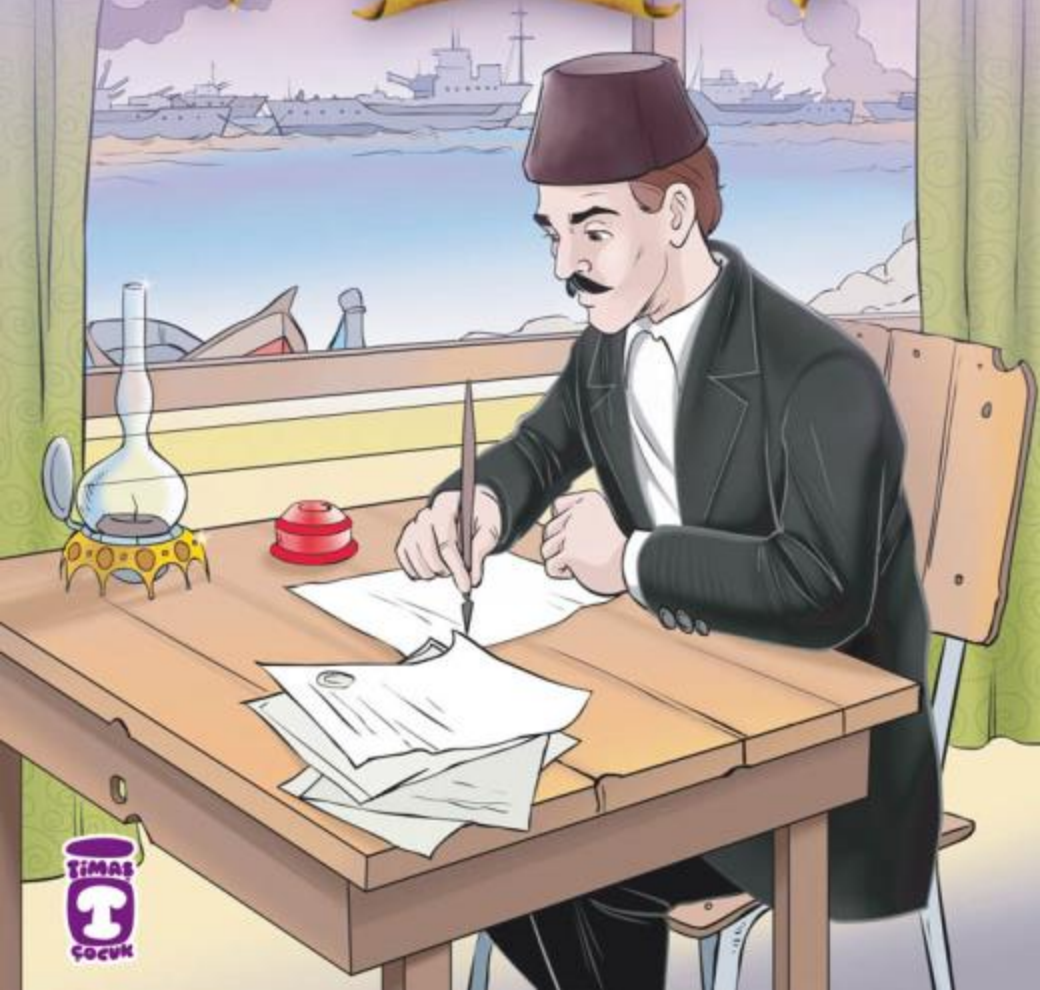

KURTULUŞUN KAHRAMANLARI

~İzmir~

HASAN TAHSİN

İsmail Bilgin

I. Bölüm

SİYAH GİYİMLİ BİR GENÇ

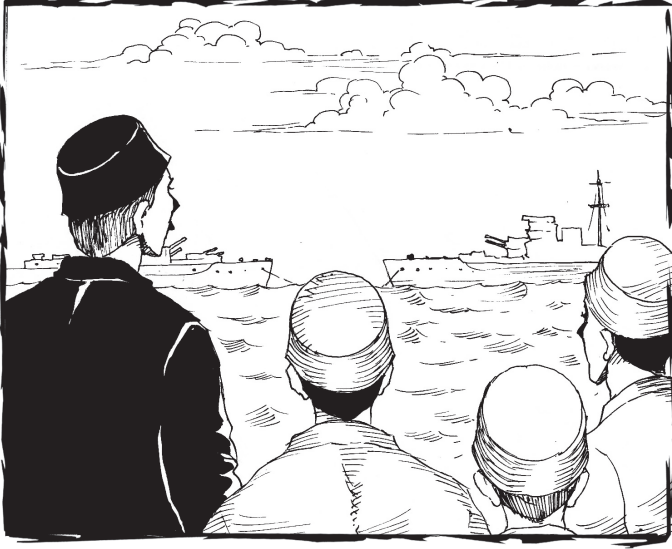
5

Sabah erkenden kalkan İzmirliiler şaşkıındı. Körfezin açıklarında birçok savaş gemisi vardı. Bu gemiler Yunan gemileriydi. Acaba niçin gelmişlerdi? Neden İzmir Körfezi'ne demirlemişlerdi?

Az sonra Kordon Boyu'na insanlar toplanmaya başladı. Denizdeki gemilere bakıp endişe içinde konuşuyorlardı:

— Bunlar düşman gemileri olmasın?

— Rumların sevincine bakın.

— Yunan gemileri bunlar herhalde...

— Buradan bayrakları görülmüyor ki!

— İzmir'i işgal edecekler!

— Ya şehre çıkarlarsa?

— Çıkacaklar zaten.

— Bir şeyler yapmalıyız.

— Elimiz kolumuz bağlı.

— Ne yapabiliriz ki?

Kalabalık içinde siyah giyimli biri dikkat çekiyordu. Bu kişi uzun boylu, yirmi beş otuz yaşlarında bir gençti. Gemi-

lere bakarken dalıp gitmişti. Düşünüyordu. “Gemilerden Kordon’a çıkacak olan askerler İzmir’i işgal edecekler. Belki de hal-ka zulüm yapacaklar. Bunlara dur diyecek biri çıkmayacak mı? Rabbim ne kadar kara günler yaşıyoruz. Bize yardım et...”

Bir süre daha gemilere baktı. Sonra üzgün bir şekilde kalabalıktan ayrıldı. Çarşı içinden geçerken Rum esnafın dükkânlarına bayrak astığını gördü. Şaşkınlık içinde evine döndü. Masanın başına geçti. Kalemi eline aldı. Yazmaya başladı:

“Sevgili İzmirli!”

Anlaşıyor ki, Yunanlar karaya asker çıkaracaklar. Şehrimizi işgal edecekler. Bunu önlemek için elimizden geleni yapmalıyız. Mitingler düzenlemeliyiz. Protesto yazıları yazmalıyız. En önemlisi işgale karşı elimizden geleni yapmalıyız. İstanbul Hükümeti bir şey yapamaz durumdadır. Millet artık kendi iradesini kullanmalıdır. Bu kara günler gelip geçecektir!

İzmir asla işgal edilemez!”

Masadan kalktı. Kararlıydı. Bu yazıyı “Anadolu” veya “Duygu” gazetelerine götürecekti. Kısa bir süre önce İzmir’e gelmişti. Frenk mahallesinde iki katlı bir ev kiralamıştı.

Bu genç adam tepeden tırnağa siyah giyinirdi. Onu görenler kendisini hep merak ederlerdi. O, evine gidip gelirken, kendini izleyen meraklı bakışların farkındaydı. Bu genci görenler kendi aralarında hemen konuşmaya başlardı:

— Uzun boylu bu genç kimdir?

— Devamlı siyah giyiniyor.

— Ne iş yapıyor?

— Türk müdür? Yoksa yabancı mıdır?

— Neden hep siyah giyiniyor?

— Üç-beş gündür devamlı buralarda görüyoruz kendisini.

Çok merak edilen bu genç bir gazeteci-ydi. Babası gibi o da gazeteci olmuştu. Za-

ten Şimdi yazılarında babasının adını kullanılıyordu. Yazılarının altına hep “Hasan Tahsin” imzası atılıyordu. Asıl adı ise Osman Nevres’ti.

Hasan Tahsin yazı yazdığı kâğıdı aldı. Anadolu gazetesine gitmek için yola çıktı. Gazete binasında bir süre kaldı. Yazısını verdikten sonra çıktı. “AkŐama doğru gazete sokaklarda dağıtılır. O zaman yine çıkarım.” diye dűşündü. Evine gitmek için yola koyuldu.

İki kişi ıssız bir köşede saklanılıyordu. Dikkatle Hasan Tahsin’e bakıyorlardı. Onu takip ediyorlardı. Ayaklarının ucuna basa basa, hiŐ ses çıkarmadan izliyorlardı. Bir süre beklediler. Sonra sokağın karŐısına geçtiler. Genç gazeteci bu sırada dar bir yokuŐu çıkılıyordu.

Adamın biri diđerine:

— Haydi, tam zamanı, dedi.

Öteki belinden silahını çekti. İleride gitmekte olan genç adama doğrulttu.

Diğeri:

— Iskalama ha, dedi.

— Merak etme. Onu vuracağım.

— Tamam.

— Gelen giden var mı?

— Yok. Haydi bas şu tetiğe.

Adam nişan aldı. Tam tetiğe basacakken, küçük çocuklar sokağa fırladılar. Oyun oynuyorlardı. Birbirlerini yakalamak için hızla koşuyorlardı. O anda tabanca ateşlendi. Koşan çocuklardan biri yere düştü.

Adam öfkelen-di:

— Yazık. Çocuğu vurdun! dedi.

— Aniden sokağa fırladılar.

— Çabuk buradan kaçalım.

— Kaçalım.

Hasan Tahsin dalgın dalgın yürüyordu. Tabanca sesini duyunca hemen geri döndü. Koşarak geldi. Yerde bir çocuk yatıyordu. Az ileride ise iki adam hızla kaçıyor-du.

Çocuğa baktı. Bacağından vurulmuştu. Adamları mı takip etsin? Çocuğu doktora mı yetiştirsin? Karar veremedi. Bir süre kararsız kaldı. Çocuk acı içinde devamlı feryat ediyordu:

— Anneciğim! Bacağım!

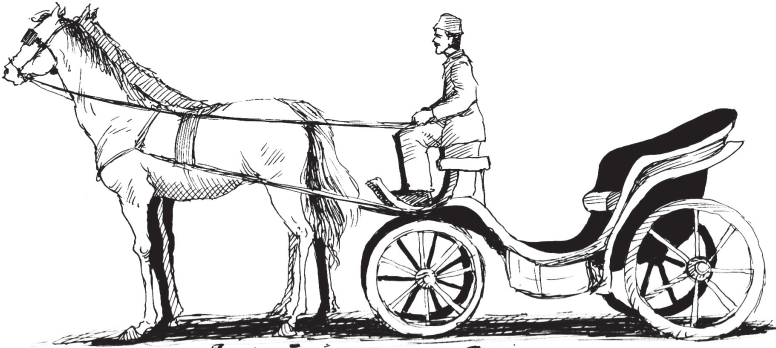
Çocuğun yanına gitti:

— Tamam şimdi sakin ol. Seni doktora götüreceğim, dedi.

Çocuğu hemen kucağına aldı. Hızla koşmaya başladı. Ana caddeye çıktı. Geçmekte olan bir faytonu durdurdu.

— Çabuk doktora! dedi. Acele et!

Arabacı atlara kırbaçla vurdu.

— Deh! dedi.

Atlar dörtnala caddede koşmaya başladılar. Çocuğun bacağı kanıyordu. Hasan Tahsin kendi gömleğini yırttı. Yaranın üstünden sıkıca bağlayıp sıktı.

— En azından kanaması yavaşlar, dedi.

Atlar rüzgâr gibi koşup bir hastanenin önünde durdu.

Hasan Tahsin çocuğu derhal içeri taşıdı.

— Şimdi acın dincek merak etme. Biraz gayret et. Sen erkek adamsın.

— Ama çok acıyor.

— Olsun dayanmalısın...

Doktor az sonra çocuğun yarasını temizledi. Yarayı sardı:

— Kurşun adaleden girip çıkmış. Ke-miğe gelseydi işimiz zordu. Ancak merak etmeyin. Çabuk iyileşir.

Hasan Tahsin derin bir nefes aldı. Çocuğu geri götürürken düşünceliydi: “Demek ki beni takip ediyorlar. Bundan sonra daha

da dikkatli olmam lazım. Bu zamanda ne olacağı belli değil.”

Çocuğu evine bıraktı. Sonra kendi evine gitti. Sık sık arkasını dönüp bakıyordu. Takip ediliyor muydu? İzleyen var mıydı? Kapıda durdu. Bakındı. Sonra içeri girdi. Hemen perdeleri çekti.

Akşama doğru evden çıktı. Gazeteyi merak ediyordu. Gazete satılıyor muydu? Dağıtılıyor muydu? Halk, gazetede yazdıklarını okuyor muydu?

Kordon Boyu'na geldiğinde birkaç kişinin elinde Anadolu Gazetesi'ni görünce sevindi. Ancak bu sevinci yarım kaldı. Çünkü gazete satanlar yakalanıyordu. Gazetelerin dağıtımını engelleniyordu. İzmir Valisi, Yunanların isteğiyle İzmir'in iki önemli gazetesini bugün kapatmıştı. Hasan Tahsin bu karara çok kızdı. "Bizler haklı olduğumuzu nasıl duyuracağız?"

Halk endişe içinde bekliyordu. İtilaf Devletleri ise aylar önceden aralarında pazarlıklara başlamışlardı. İtalya, Yunanların İzmir'e girmesine karşı çıkıyordu. Çünkü önceden buraların İtalya'ya verileceği konuşulmuştu. 10 Mayıs 1919 tarihinde Paris'te yapılan toplantıya İngiltere, Fransa, İtalya, Amerika ve Yunanistan katılmıştı. Uzun tartışmalardan sonra İtalyan temsilciler ikna edilmişti.